

1

Адмиралската скала

Два боси крака се подаваха от жълта палатка, разпъната наред спалнята. Пръстите се свиваха и разпускаха в ритъма на леко похъркване.

Чуваха се и груги шумове: воят на вятъра и тупкането на тежки канки гъжд, включително и върху високото и изглеждащо страшно неудобно легло. Ако човек се вслушаше, щеше да долови и леко гризкане: мишлетата се бяха събудили.

Един будилник, който до този момент си туктакаше спокойно на шкафа, задрънка оглушително и краката изчезнаха веднага, но се по-

Глава 1

яви уста, разтеглила се в гигантска прозявка.

Минерва, облечена в светлосиня пижама, по-голяма поне с два номера, се измъкна от палатката и се хвърли към будилника, за да го накара да млъкне. После се огледа и се усмихна.

Явно не състоянието на стаята и съжгът, който капеше върху леглото, бяха причина за усмивката ѝ, нито пък мрачният бурен ген, който се виждаше през прозореца. Минерва се усмихваше, защото беше 22 март, денят на деветия ѝ рожден ден, и имаше да прави много неща.

Всъщност 22 март не беше точно рожденият ден на Минерва. Това беше денят, в който точно преди девет години госпожа Флорънс беше намерила на гара „Виктория“. Имаше едно нещо, което Минерва правеше винаги на 22 март веднага щом се събуди.

Първо напълни добре дробовете си с въздух, сякаш се приготвя за потапяне, а после навря глава под голямото легло с пиринчени табли. Протегна ръце сред купчините прах и вехторици и хвана една кожена пътна чанта.

Адмираалската скала

Измъкна я и кихна силно, после се вмъкна отново в жълтата палатка.

Погали инициалите върху пуринчената закопчалка и отвори чантата. Закопчалката щракна и Минерва усети познатото усещане за празнота в стомаха.

В чантата имаше *изключително важни* неща. В една синя папка бяха събрани всички статии, написани във вестниците за нейното намиране, бяха поне десетина и я караха да се чувства знаменитост.

Много по-интересна обаче беше голямата книга с червена корица и заглавие със златни букви: „*Универсална енциклопедия*“, от М до Т, том IV.

Минерва я прочете цялата – сто и петдесет страници, и се питаше защо точно тази книга е в чантата. И защо само „от М до Т“? Беше мислила много за това и накрая реши, че родителите ѝ са я сложили, защото с буквите М и Т започват глумите „мама“ и „тати“. Страница двайсет и пета. *Майката обича безусловно.*

Глава 1

Страница сто и седем: *Таткото те закриля винаги.*

Любов и закриля... На Минерва ѝ се струваше, че чува тези гуми винаги когато разгърне красивия тежък том.

Но в тази книга сигурно има и нещо друго, нещо, което пропуска и което може би ще ѝ помогне да намери родителите си. Трябва само да търси по-внимателно.

Минерва сложи енциклопедията на колене и приближи газената лампа, която използваше в палатката. Точно когато започна да разгръща страниците, силен шум я накара да подскочи. Тя хлопна книгата, остави я на земята и отиде до прозореца.

В градината бушуваше страхотна буря: дъждът валеше като из ведро, вятърът огъваше върховете на дърветата, сякаш им беше ядосан и иска да ги изтръгне...

Минерва попря длани на стъклото и се взря навън. В далечината между канките дъжд някаква фигура се изкачваше към вилата.

- Да му се не види! Да не би да е *той*?

Адмиралската скала

Втурна се навън, в тъмния и студен коридор на първия етаж, после се понесе по стълбите, които скърцаха ентузиазирано, все едно, че искат да поздравят с „добре дошъл“ новопристигналия.

Раби Капуур натискаше педалите на велосипеда по хребета на Адмиралската скала и се бореше с вятъра и гъжда, които искаха на всяка цена да го съборят. Всеки път, когато със спирачки се опитваше да избегне някоя дупка, се чуваше оглушително скърцане. Пред него бе вила „Гушер“, сгушена на върха на скалата точно като фигура на носа на дребен кораб, и го гледаше намръщено с празните си прозорци.

Раби беше отскоро в Корнуол, но вече беше чул ужасни неща за вила „Гушер“: например, че там живеели призраци. Че била необитаема толкова дълго време, че в селото никой не помнел кои са старите ѝ собственици. А пък сегашните обитатели били много странни.

Тези мисли го разсеяха и Раби не видя голямата дупка, в която за малко да пропадне.

Глава 1

Залитна и аха-аха да падне от скалата. Спря, за да се съвземе от уплахата и да провери дали сандъчето още е на багажника. После пак натисна педалите, но вече не поглеждаше към морето. За никого не беше тайна, че Раби страда от световъртеж, а майка му го прати горе!

Нямаше търпение да остави сандъчето пред вратата и бързо да се върне обратно. Но щом спря пред къщата с последно сърцераздирателно изскъриване на спирачките, тежката входна врата се отвори и се появи едно момиче с прекалено голяма пижама. Беше босо, а синя нощна шапчица притискаше червените му къдрици, които обкръжаваха лицето му. Две големи зелени очи, подчертани от множество лунички, внимателно го изучаваха.

- Ей, здравей! - поздрави Раби. - Трябва да предам една пратка...

- Знам - отговори Минерва. - *Чаках те.*

Предишния ден тя беше ходила в пощата, която бе и единственият магазин за хранителни стоки в Пемброуз, най-близкото село, за да поръча продукти за седмицата, и се запоз-

Глава 1

на с госпожа Капуур. Със сладък напевен глас жената ѝ разказа всичко за дългото пътуване, което тя и синът ѝ предприели от Бомбай, Индия, до Корнуол.

Минерва се радваше, че госпожа Капуур е купила пощенската служба от старите собственици, защото сега ѝ харесваше много повече с веселата музика и екзотичните плодове вместо грянясалите бисквити. Майката на Раби имаше златиста кожа, черни лъскави коси и червена точка на челото. Носеше *сари* – традиционна индийска дреха.

Минерва продължи да разглежда Раби. Откри в него големи възможности да ѝ бъде приятел и остана доволна. Преди във вилата идваше един служител на преклонна възраст, пухтеше като чайник по нанагорницето и едва чуваше. С него не беше възможно да се размятат и две думи, а това момче изкачваше със спринт високото, все едно е шампион по колоездене.

Раби обаче щеше да закъснее за училище. Скочи от велосипеда, взе сандъчето с поуките и го подаде на Минерва.

Агтиралската скала

- Това е...

В този момент нещо голямо и тежко се приземи на главата му.

- Помощ! - извика той, изпусна сандъчето и заподскача, като размахваше уплашено ръце.

Минерва се опита да го успокои.

- Е, стига си подскачал, това е Аугустус! Ще го изплашиш...

- КОЙ? - Раби погледна нагоре, за да види нападателя.

Аугустус скочи на едното му рамо и Раби бавно обърна глава. Оказа се лице в лице с огромна бяла кукумявка.

Глава 1

Птицата го разучи с кръглите си жълти очи, наклони пухкавата си глава и започна да я движи с резки движения, в ритъм с музика, която май само тя чуваше. Накрая завъртя очи и издаде едно „У-У-УХ“!

Минерва се приближи и погали Аугустус.

- Това е снежна кукумявка. Дойде да ни поздравя, преди да си легне... Направила си е гнездо в един комин, заедно с другите...

- И-и-и други ли има? - заекна Рави, без да откъсва поглед от Аугустус. Не знаеше какво да очаква от една кукумявка... и то *снежна* на всичко отгоре!

- Общо са четиринайсет!

Аугустус издаде едно звучно „У-У-УХ“, сякаш за да потвърди гумите на Минерва, после разпери криле и отлетя величествено и безшумно към покрива.

- Ох! - възкликна облекчено Рави.

- Няма ли кукумявки в Бомбай? - попита Минерва и гръбна края на шапката си.

- Не знам... Вкъщи не съм виждал никога.

- Те носят късмет, нали знаеш? - Изведнъж

Агтиралската скала

Минерва се сети за нещо. – Да му се не види, трябва да бягам! Лисиците са затворени в салона! – После, сякаш поразена от светкавична мисъл, спря и се обърна към Раби – Чакай! – извика тя. – Не искаш ли да дойдеш на рождения ми ден днес следобед?

Раби се почувства в капан. За да не изглежда невъзпитан, щеше да е принуден да приеме поканата, но последното, което искаше, беше да се върне пак тук.

– Добре – въздъхна накрая той.

Лицето на Минерва светна.

– Тогава ще те чакам в четири часа. Може да доведеш още някого, ако искаш.

Раби се поколеба. Ако дойде с някой друг, щеше да е по-спокоен.

– Мога да кажа на Томазина Краули... с нея седим на един чин.

На лицето на Минерва цъфна широка усмивка.

– Страхотно! – възкликна тя. Обърна се да влезе в къщи, но се закова на място и се втурна обратно към Раби, сграбчи ръката му и едва

Глава 1

не го събори със здрависването си. – Колко съм глупава, казвам се Минерва Минт! А твоего име го знам вече, ти си Раби.

Раби отпусна ръка, май го наболяваше, ръкостискането на Минерва се оказа забележително силно.

– А, да, приятно ми е – отговори той, както го учеше майка му. – До по-късно, чао! – обърна велосипеда и се понесе надолу по пътя, придружен от оглушителното скърцане на спиращките.

Минерва взе сандъчето с покупки и влезе доволна вкъщи. Още нямаше осем часа, а се случиха толкова много неща! Има нов приятел, а скоро ще се срещне и с Томазина Краули. За нея знаеше само, че е много добре възпитана и че живее с родителите си в Краули Хол, една страхотна къща, в която всяко нещо е изрядно подредено: от добре подстриганата морава до току-що изпраните дантелени перденца на прозорците. Точно обратното на вила „Гушер“!